

Aşka Kurban Kadın

– SeyitAhmetUzun · 24 Mart 2013

Fadime gözü yaşlı bir şekilde, elinden tuttuğu iki çocuğu ile yağmurun altında yürümektedir. Gözleri ve gök sanki kaderine ağlıyordu.

Yol bitimsizmiş gibiydi.

Bitimsizliğine ne yeminler etmişti oysa aşkının. "Bir ömür boyu" demişti. "İyi günde kötü günde" "Seni ölesiye seviyorum aşkım"

Kulaklarında yankılanan sözler, mazinin nostaljisiydi artık. Ne vaatler vermişti oysa kendisine;

"Sen aşkımsın, bir tanemsin. Senin için ölürüm be gülüm!"

Babası asla razı olmamıştı birlikteliğine. Hep tavır almıştı. Ama gençliğin duygusal dünyası, hayatın salt aşk sözcükleriyle daim olacağı izlenimi vermişti. O da babasına tavır almıştı.

"Seviyorum, seviyorum işte..."

Fadime birden durdu. Az kalsın hızla gelen bir arabanın altında kalacaklardı. Çocukların gözlerinden hüznün akıyordu. Elleri titriyordu. Kadın, çocuklarını kollarıyla kucakladı.

Yağmur yağıyordu ve kadın çocuklarıyla ağlıyordu.

Arabadan dışarı fırlayan acımasız sözler canını yaktı;

"Hey kadın gidecek yerin yoksa gel götürüyüm!"

"Gidecek yeri n yoksa" "Götüreyim" sahipsizliğin acısı şimdi daha fazla can yakıyordu.

Baba evi bir umut gibi gözlerinde canlanıyordu. Kışın ardından gelen bir bahar gibiydi çocukluğunu, gençliğini geçirdiği yuva.

Yağmur yağıyordu kadın ve çocukları sokaktaydı.

Umudunu bağladığı ev karşısındaydı.

Baba evi diyordu, ama daha çok anne yüreğine sığınyordu.

Bir ömür gibi geldi, kapıda beklediği an. Zile basmıştı ve kapıydı. Çocuklar, eteğinden tutunmuştu hayata, gözleri yaşlıydı. Sığınacak bir yürek arıyorlardı.

Pencerede babasının silueti görüldü. Kaşları çatıktı. Anne, yalvarır gibi bakıyordu kocasına.

Çekilen perde, hayata dair tüm umutlarını, yağmurun sularına bıraktı. Dizleri tutmuyordu. Yere yığıldı.

Çocuklar, "Anneeee!" diye haykırdı.

Duvarlar gibi soğuk ve hissiz yürekler sağırdı, duymuyordu, anne olan çocuğunun feryatlarını.

"Gidersen bir daha dönemezsin bu eve"

Babasının sözleri bir yıldırım gibi düşmüştü hayatına ve yakıyordu.

Aşk sözlerine kandığı güne lanet ediyordu. Babasına, annesine bağıracağı ve onları terk ettiği aşkına lanet ediyordu.

Duyguları, dinlenmeme hırsıyla kötürümleşmiş babasına söz söyleyemiyordu. Diline kadar gelen tüm kelimeleri, bağrının mezarına gömüyordu.

Yağmur yağıyordu, kadın çocuklarıyla sokakta yürüyordu.

Aşk samimiyetten yoksunlaşınca yakıyordu. Sadakatten uzaklaşınca hayale dönüyordu. Aşkın ateşinde

hayale doğru yürüyordu kadın, yalnız başına.
www.seyitahmetuzun.net